

Restaurálják az elázott könyveket a Somogyiban

Mentik, amit csak lehet

Sikerrel teremtik újra a könyvritkaságokat a Somogyi-könyvtár munkatársai

Fotó: Schmidt Andrea

EZER KÖNYV ÉS NÉGYSZÁZ KÖTETNYI FOLYÓIRAT MEGSEMMISÜLT

Ezer könyvet – egy bezárt fiókkönyvtár továbbbontására váró állományát, amit szétázott az alagsorba betörő csatornavíz – mégis meg kell semmisíteni, fertőzésveszély miatt. Négy száz kötetnyi, szintén csatornavíz átitatta folyóiratot is be kell zúzni, a minisztérium jóváhagyásával.

A Marton lányok idén is színötös bizonyítványt vittek haza

Teljesült a vágyuk, nemrég kistestvérük született

Marton Franciskának és Dorkának eddig csak színötös bizonyítványa volt. Tavaly azt írtuk róluk a Délmagyarországon, az akkori fotózáskor, hogy egy nagy vágyuk van még, ami nem teljesült: nagyon szeretnének egy kistestvért. A mostani fotózáson már arról számolhattak be, hogy április 11-én megszületett kishúguk, Marton Enikő.

Martonéknál minden a két és fél hónapos baba, Enci körül forog. A két nagylány, a 12 éves Franciska és a 10 éves Dorka korát meghazudtoló rátermettséggel vesz részt a csecsemő gondozásában. Most már jobban ráérnek, hiszen véget ért az iskola. Mindketten hazavitték színötös bizonyítványukat a Madách-iskolából, szeptemberig csak a kislivel foglalkozhatnak.

Az idei színötös fotózásra is nagyap-

juk, Bagó János kísérte el őket – akárcsak tavaly. Egy évvel ezelőtt árulták el önkéntelenül lapunknak – azaz tették közhírré egész Szegeden –, legnagyobb vágyuk, hogy kistestvérük szülessen. A szinte felnőttként gondolkodó Marton Franciska azt mondja, tavaly komolyan gondolták, amit mondtak, ugyanis nagyon hiányzott már nekik egy kishúguk. Dorka például, ha eltört egy csirkecsontot, rögtön közölte, mi az egyetlen kérés, sőt évek óta az állt karácsonyi kívánságlistáján. De miért is? Nos, erre igazából nincs válasz, mert a kislányok a közhelyes kérdésre csak közhellyel tudnak válaszolni. Próbálják azt kifejezni, egyszerű szavakkal elmondani, mennyire hiányzott nekik egy harmadik gyermek a családban.

A tanulás és a sport – Franciska fitnessre jár, Dorka kosarazik – mellé újabb elfoglaltság lépett be az órarendjükbe:

lesni Enci kívánságait. Franciska fürdeti, Dorka tisztába teszi a pár hónapos csecsemőt. Ha anyjuknak, Áginak el kell mennie otthonról egy rövid időre, a két nagylány vigyáz a picire. „Komolyan gondoltuk, hogy szeretnénk egy kistestvért, ráadásul kislányt” – jelenti ki Franciska, jelezve, hogy nem hirtelen fellángolásból szölkáltak bele a családtervezésbe. Kell is a segítség, hiszen az édesapa, Marton Róbert feleségével közös kereskedelmi vállalkozása most sem szünetelhet.

A két színötös lány nem is tud másról beszélni, csak a kis jövevényről. Anyjuk árulja el, hogy az idei bizonyítvány mellé mindkettő tantestületi dicséretet is kapott, ami hat tantárgyi dicséret után jár csak. A család hamarosan Olaszországba indul nyaralni, magukkal viszik Enikőt is. „Addig maradunk, amíg Enci hagy bennünket” – mondja Franciska.

F. K.

Középen a Marton család legkisebb gyermeke. Dorka (jobbról) szakszerűen eteti a babát, Franciska is segít neki

Fotó: Karnok Csaba

KEDVENC HELYEM

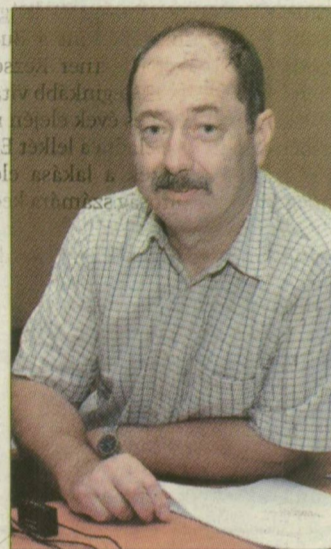
Csorba Gyula: a szegvári vármegyeház

Mi a kedvenc helye? – kérdezzük Szeged és Csongrád megye lakóitól, közszereplőktől és olyanoktól is, akik nem közismert emberek. Városrészt, utcát, épületet, intézményt, kocsmát, parkot, akár járdaszívetet is megjelölhetnek, de meg kell indokolni a választást. Reméljük, érdekeségeket – személyeket és helyeket – ajánlhatunk olvasóink figyelmébe, és azt is, hogy amikor befejezzük, többet tudunk egymásról és a helyről, ahol élünk.

– Kedvenc helyem a szegvári vármegyeház udvara – mondja

Csorba Gyula (képünkön), a szegvári-szentesi Civil Tv felelős szerkesztője. A különösen szép környezet patinája, hangulata rendkívül egyedi, ahogyan történelme is. 1718 óta áll itt épület, amely az évszázadok folyamán a vármegyegyűléseknek is helye volt. A hagyomány szerint itt ugatta Rózsa Sándor a lovát, riogatva a báli közönséget. Apácák is laktak itt, óvoda és árvaház működött korábban a helyiek által kastélynak hívott épületben. A kastély most is mintha a falu fölött létezne, ahogyan szegvári barátom, Szűcs Zoltán fogalmazta meg: „mint akiben senki nem lakott” – egy külön ékkő nekünk.

Az óriási fák alatt, a barokk stílusú erkély árnyékában romantikus gondolatai is könnyen támadhatnak bárkinek, megérint a múlt. Ihletett hely mindenképpen, amelyet – azt hiszem, mondhatom bátran – a közel-múltban megtöltöttünk élettel. A szegváriak számára az egyik legfontosabb közösségi térré vált a kastélyudvar, ahol összeje-

vünk, ha valamit ünneplünk. A termekben kiállításokat rendez a falu, a zöld pázsit elég nagy játéktér a gyermekeinknek. Ugy vélem, minket, szegváriakat tartásban erősít, hogy ott lehetünk. A hovatartozás-tudatunkban lényeges szerepe van ennek a térnek, ahol én is mindig jól érzem magam.

B. G.

A szegváriak számára fontos közösségi térré vált a patinás kastélyudvar

F. CS.

Fotó: Tésik Attila